

بهسازی آموزشی، چرا و چگونه؟

می‌رسد اراده مسئولان مجتمع جواد الائمه (ع) بیش از هر زمان معطوف به بهسازی آموزشی است و می‌کوشند تا راه‌های بهبود را متناسب با مجموعه شرایط حاکم بر مجتمع بیابند.

برای پرداختن به بهسازی آموزشی که کلید واژه‌ای مهم اما پر دامنه و وسیع است باید با مطالعه، پژوهش و تأمل در تجربه‌های زیسته به تقطیع و محدود کردن موضوع و دامنه بهسازی پرداخت. از این رو عرصه آموزش عمومی که غالباً نه سال اول آموزش را در بر می‌گیرد، یکی از زمینه‌های تحدید موضوع است و از آنجا که انسجام عمل در دوره ابتدایی به دلایل گوناگون بیشتر است و البته سنگ بنای آموزش نیز تلقی می‌شود، محدود کردن موضوع بهسازی آموزش در دوره ابتدایی برای این آغاز، به انجام نزدیک‌تر است و راهگشا خواهد بود.

دکتر «محسن زنائی» که از صاحب نظران جامعه‌شناسی است، معتقد است: «توسعه ما در کودکی گمشده ما دفن شده است» و این نظریه قابل تأمل و قابل اعتنایی است. ایشان بر این باور است که «از گذشته تا به حال به واسطه کودکی گمشده افراد و شخصیت‌ها با اختلال در توسعه مواجه شده‌ایم و به پداگوژی توسعه دست نیافته‌ایم، چون توسعه پداگوژی نداشته‌ایم.» با این حال این صاحب نظر معتقد است که: «در حال حاضر هم «امید وجودی» در جامعه ما بالا است و نقطه پیوند پداگوژی با توسعه نیز همین امید وجودی است.»

در این شماره از نشریه مدرسه ما کوشیده‌ایم با باور به امید وجودی در جامعه و با رویکرد «بهسازی آموزشی» به نقد و نظر بپردازیم و مسئولان، مدیران و معلمان مجتمع را با چالش برون رفت از نارسایی‌های موجود به سمت وضعیت بهینه مواجه کنیم، که گفت‌وگو با آقای سفید مدیرعامل مجتمع به منظور ترسیم و تبیین مأموریت و چشم انداز مجتمع آموزشی جواد الائمه (ع)، در پی رسیدن به این هدف است و به مدد خداوند سبحان در شماره‌های آتی نیز با همین رویکرد، حرف‌ها، نکته‌ها و گفته‌های بیشتری را با هم به اشتراک می‌گذاریم. □

شرایطی که موقعیت جبری به هر سو چنگ می‌اندازد و راه‌ها را می‌بندد باید کنشگری کرد و این کنشگری در موقعیت‌های فرهنگی و جغرافیایی متفاوت است و نسخه واحد ندارد بلکه متناسب با مجموعه عوامل و شرایط بافت فرهنگی برای رهایی از این موقعیت جبری باید برنامه‌ریزی و تلاش کرد.»

در یکی از نشست‌هایی که مدیران و تعدادی از معلمان دوره ابتدایی این مجموعه در سال تحصیلی گذشته داشتند، برخی از معضلات و مشکلات آموزش و پرورش در سیر تاریخی از حدود صد سال پیش تاکنون مرور شد که پاره‌ای از آن‌ها همواره بوده‌اند و همچنان نیز هستند و در یک کارگاه آموزشی، در تأمل فردی، کارگروهی چند نفره و سرانجام در ارائه نظرات جمعی حاضران این نشست، نتیجه امیدوارانه‌ای حاصل شد.

شرکت‌کنندگان در این کارگاه آموزشی همگی بر این باور بودند که به رغم معضلات و مشکلات دست‌وپاگیر قدیم و جدید که در مواردی کهنه، مزمین و سترون شده است. این مجتمع و این مدیران و معلمان قادر به تغییر بعضی شرایط، برون رفت از برخی مشکلات موجود و در نگاه رو به آینده «حرکت مستمر به سمت بهسازی آموزشی» هستند.

تلاش‌های مسئولان مجتمع آموزشی جواد الائمه (ع) در سال‌های

اخیر نیز نشانگر این نیاز است و گام‌هایی در مسیر بهسازی برداشته شده که اگرچه کوتاه اما در مواردی موفق و در مواردی بی‌حاصل مانده یا رها شده است.

امروز اما به نظر

بیش از سه دهه از فعالیت مجتمع آموزشی جواد الائمه (ع) می‌گذرد. در این سه دهه تحولات بسیاری در عرصه آموزش جهانی بروز و ظهور داشته است که صاحب نظران و متولیان آموزش و پرورش کشور از آن بی‌خبر نبوده‌اند. در عرصه ملی نیز برای بهبود وضعیت آموزش و پرورش کشور تلاش‌هایی صورت گرفته که کم هم نبوده است اما برآیند این تلاش‌ها آنچنان که باید نتیجه و ثمره‌ای نداشته است و بخش عمده آن در متون و ادبیات بالادستی آموزش و پرورش با عنوان سند، ثبت و ضبط شده و عموماً در گنجینه‌ها نشسته است. در عرصه عمل نیز در گستره آموزش و پرورش، نشانی از ادبیات، اهداف، برنامه‌ها و سند‌های بالادستی کمتر به چشم می‌خورد و همچنان به راه سنتی خود می‌رود.

مجتمع آموزشی جواد الائمه (ع) بی‌تأثیر از این دو عرصه نیست از یک سو دست‌آوردها و فعالیت‌های برخی کشورها را در توسعه آموزش و پرورش می‌بیند، می‌خواند و می‌شنود و از دیگر سو پایبند قوانین، مقررات، رویکردها و راهکارهای داخلی مرتبط و غیرمرتبط با اسناد بالادستی و مشکلات مزمین و انباشته‌ای است که همه آموزش و پرورش از آن در رنج است و احصاء این مشکلات، برجسته‌سازی و قراردادن آن‌ها پیش‌روی فعالان این حوزه، غالباً موجب بی‌اس و نومیدی می‌شود. با این مقدمه کوتاه پرسش اساسی این است که مؤسسات آموزشی چون جواد الائمه (ع) چه باید بکنند؟ و به طور ویژه

این مجتمع آموزشی چه می‌تواند انجام دهد؟

دکتر «عبدالعظیم کریمی» معتقد است: «در چنین

